

Sygnatura akt I C 3648/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 25-04-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Żukowska

po rozpoznaniu w dniu 25-04-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko A. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda G. C. kwotę 732,61zł (siedemset trzydzieści dwa złote 61/100) z odsetkami odpowiednio od kwot:

a. 646,12zł – z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 1.09.2017r.

b. 86,49zł – z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.09.2017r.

do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. rozdziela stosunkowo koszty procesu i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 248,00zł,

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Katarzyna Porada-Łaska

Sygn. akt I C 3648/17

UZASADNIENIE

Powód G. C. (...) z siedzibą w T. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. G. kwoty 940,84 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 940,84 zł od dnia 1.09.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska powód podał, że pozwana zawarła w dniu 16.08.2016 r. umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 823,53 zł. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- kwota 823,53 zł tytułem niespłaconej pożyczki

- kwota 6,75 zł oprocentowania pożyczki

- kwota 110,56 zł odsetek umownych liczonych od kwoty 823,53 zł za okres od dnia wymagalności pożyczki 16.09.2016 r. do 31.08.2017 r.

Pozwana nie stawiała się na rozprawę ani nie zajęła stanowiska w sprawie. Przesyłka zawierająca odpis pozwu, załączników oraz wezwanie na rozprawę została jej doręczona przez awizo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.08.2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. a pozwaną została zawarta umowa pożyczki gotówkowej w kwocie 646,12 zł na okres od dnia 16.08.2016 r. do 15.09.2016 r. , przy czym całkowita kwota do zapłaty przez stronę pozwaną miała wynieść 830,28 zł. Niespłacenie pożyczki w całości lub w części w ustalonym terminie powoduje uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane. Od kwoty niespłaconego w terminie zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca nalicza odsetki według zmiennej stopy procentowej stanowiącej dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. Od całej pozostałej do spłaty pożyczki pożyczkobiorca nalicza i pobiera odsetki według stopy procentowej określonej dla zadłużenia przeterminowanego.

Od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobrał jednorazowo prowizję w kwocie 177,41 zł. Prowizja ta oraz kwota odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy tj. 6,75 zł stanowiły całkowity koszt pożyczki.

Pozwanej wypłacono z tytułu tej umowy 646,12 zł.

W dniu 23.09.2016 r. została zawarta umowa cesji przedmiotowej wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. a powodem.

(dowód: umowa pożyczki cesji k. 19)

Pismem z dnia 28.04.2017 r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 901,35 zł w terminie 7 dni.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione co do kwoty 646,12 zł to jest w zakresie wypłaconej kwoty pożyczki, odsetek umownych naliczonych od tej kwoty za okres od 17.09.2016 r. (dzień wymagalności pożyczki) do 31.08.2017 r. (dzień poprzedzający wniesienie pozwu) w wysokości 86,49 zł (wyliczonych w kalkulatorze odsetek maksymalnych) oraz 6,75 zł oprocentowania pożyczki zgodnie z §4 umowy pożyczki.

Powództwo jest natomiast niezasadne w zakresie kwoty 177,41 zł tj. kwoty ustalonej prowizji, o którą pomniejszono wypłacony pozwanej kapitał.

Skoro rzeczywiście wypłacona stronie pozwanej pożyczka wynosiła 646,12 zł, to pobrana prowizja w wysokości 177,41 zł stanowiła ponad ¼ kapitału.

Taki zapis umowy (§8 p. 1) stanowi klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W myśl powołanego powyżej przepisu postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Powód nie wykazał, że treść umowy w zakresie opłaty prowizyjnej była indywidualnie uzgodniona ze stroną pozwaną.

Ustalenie wysokości opłaty prowizyjnej na tak wysokim poziomie w stosunku do faktycznie otrzymanej przez stronę pozwaną kwoty, przy jednoczesnym obciążeniu pozwanej obowiązkiem zapłaty umownych odsetek kapitałowych i to w wysokości odsetek maksymalnych, należy uznać za naruszające ww. przepis. Powód nie tylko nie wykazał bowiem, że treść umowy w zakresie kosztów przedmiotowych opłat nie była indywidualnie uzgodniona przez powoda ze stroną pozwaną, ale także nie udowodnił, że opłaty te są ekwiwalentne do świadczenia wzajemnego, a także celowe.

Należy zauważyć, że zawarcie

z pozwaną umowy nastąpiło po wejściu w życie przepisu art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 1528), który został wprowadzony mocą art. 7 pkt 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r.

o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1357) i obowiązuje od dnia 11 marca 2016 r. Norma prawna tego przepisu ustanowiła, maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Nie oznacza to jednak, że możliwość obciążenia pożyczkobiorcy przedmiotowymi kosztami nie podlegała w związku z tym żadnym ograniczeniom, właśnie z uwagi na regulację przewidzianą w przepisach art. 385¹ § 1 i następane k.c.

Dojść bowiem mogłoby do przeniesienia na konsumenta kosztów i ryzyka prowadzenia przez poprzednika prawnego powoda działalności gospodarczej.

(por. orzeczenia i uzasadnienia Sądu Okręgowego w Kaliszu z 27.12.2016 r., sygn. II Ca 579/16, nie publ. i w sprawie II Ca 370/17, nie publ.).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że ustalenie ww. opłaty w tak wysokości ponad ¼ kwoty kapitału przekazanego stronie pozwanej, przy jednoczesnym oprocentowaniu umowy pożyczki w maksymalnej wysokości, ma charakter klauzuli abuzywnej. Nie można bowiem uznać, że czynności związane z zawarciem i obsługą pożyczki generują koszty w takiej wysokości. Zatem Sąd uznał, że jest to kwota rażąco wygórowana, która wiąże się z uzyskaniem dodatkowego wynagrodzenia za świadczone usługi od konsumenta. Przedmiotowy zapis wzorca umowy kształtuje zatem prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i jednocześnie narusza rażąco jego interesy.

Powód dochodząc tych opłat w takiej wygórowanej wysokości musiałby wykazać, po myśli art. 6 k.c., że poniósł określone koszty zawarcia i obsługi pożyczki.

Powód jednak nie udowodnił, iż realnie wykonywał świadczenia z tytułu zawarcia i obsługi pożyczki, które wygenerowałyby koszt w wysokości ponad 1/4 części kapitału.

Nie ma tu znaczenia ewentualne wypełnienie przez powoda obowiązków informacyjnych nałożonych na niego w ustawie

z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz fakt czytelnego i rzetelnego

wskazania w treści umowy poszczególnych kwot, jak również okoliczność dokonania potrącenia tych kwot przy wypłacie stronie pozwanej kwoty pożyczki, czy też okoliczność dobrowolnego zwarcia umowy przez pozwaną, w tym w zakresie fakultatywnych postanowień dotyczących opłaty prowizyjnej, nawet przy założeniu istnienia modelu konsumenta jako świadomego i rozsądnego podmiotu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c. i 482 k.c. i art. 359 k.c.

Przy czym odsetki maksymalne należą się powodowi jedynie od kwoty kapitału pożyczki tj. od 646,12 zł. Powództwo jest niezasadne w zakresie odsetek maksymalnych od odsetek, w tym zakresie zasadne jest zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, a nie odsetek umownych.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III. wyroku, na podstawie art. 100 zd.2 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę w 78% i w takim zakresie obowiązany jest ponieść koszty procesu. Powód poniósł koszty w postaci wynagrodzenia dla radcy prawnego w wysokości stawki minimalnej 270,00 zł określonej w § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2016 poz.1667), 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i 30,00 zł opłaty sądowej od pozwu.

W p. IV nadano wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności po myśli art. 333 § 1 p. 3 k.p.c.

SSR Katarzyna Porada - Łaska